De groene ondoden

De groene ondoden

Auteur Luna Deraedt

Auteur: Luna Deraedt
ISBN: 9789403963877
Copyright
Jaar uitgave: 2026
Uitgegeven via Bookmundo

Waarschuwing

Voor je dit boek leest, wil ik eerst jullie een waarschuwing geven over mogelijke onderwerpen in dit boek:

- ★ Bloed
- ★ Moord
- ★ Zelfmoord
- ★ Zelfverwonding
- ★ Pesten
- ★ Aanranding / Verkrachting
- ★ Fysieke en mentale mishandeling
- ★ Eetstoornissen

Als een van deze onderwerpen gevoelig ligt, dan is het misschien beter om het boek te laten liggen.

★☆ Inleiding ☆★

Het nieuws, van de komeet die neerstortte in Zuid-Amerika, verspreidde zich snel. De ruimtesteen was zo goed als compleet, een echt natuurwonder. Maar dat wonder veranderde snel in een natuurramp.

“Maandag twaalf maart werd de aarde getroffen door een prachtige komeet met groene kristallen.”

“Wetenschappers ontdekken ware aard van de komeet.”

“De wereld wordt overspoeld met een nieuw virus. Mensen en dieren veranderen in iets wat lijkt op zombies.”

“Tientallen wetenschappers verloren hun leven tijdens het onderzoek van die zogenaamde zombies.”

“Papa? Zouden we de muren niet moeten restaureren?”, vroeg een jongetje. “Ja!”, stemde zijn beste vriend in. “We kunnen naar de burgemeester gaan”, antwoordde de vader. “Yes!”, juichten de jongens in koor.

In het gemeentehuis kregen ze de kans om alles uit te leggen. Het plan dat ze maakten om de zombies te vermoorden en te onderzoeken: ZES. Zo zouden ze zich

noemen; Zombie Elimination Squad. “Als je dat wil, jochie. Ik zal wel mensen sturen. Als je dood gaat is het niet mijn probleem”, hikte de dronken burgemeester spottend.
“Ik hoop dat je als eerste opgegeten wordt”, beet de jongen hem toe. “Ajax, dat zijn geen manieren. Sorry, meneer de burgemeester”, excuseerde zijn vader zich.

De natuurramp; mensen veranderden in groene vleesetende en bloeddrinkende wezens.
Zombies.
Dalcanië is een afgelegen eiland, dus het duurde even voordat zombies daar hun weg naartoe vonden. Dat zorgde voor genoeg tijd om de middeleeuwse muren te restaureren. Met extra bogen rond de grote muur om buitenstaanders op te vangen. Een jaar en een half duurde het om de muren af te werken. Twee jaar duurde het voordat de zombies Dalcanië bereikten.
De jongens die alles regelden op dat moment waren tien jaar oud. Volwassenen waren te bang om te reageren. Bevroren in tijd en geest.

Angst dreef hen verder van de muren.
Verslaafden dreven verder van de muren.
Wantrouwen dreef hen verder van de muren.
De burgemeester verliet de muren. Het gesmeek van zijn gezin hield hem niet tegen. Het gesmeek van zijn

vrienden ook niet. Ajax probeerde ook, maar het lukte niet.
Weken hebben ze gewacht op zijn terugkomst, maar die dag kwam niet.

Ajax ging naar de vergaderplaats in het park. “Beste mensen”, begroette hij het volk voor hem, “De burgemeester heeft een domme beslissing gemaakt en het spijt me voor jullie verlies. Maar ik kondig aan dat er geen opvolger komt. Ik neem zijn werk over. Het wordt tijd dat ZES een leider krijgt. Ik zal die worden. ZES zal leiden over muur Ajax en de windmuren. Ik benoem Hero als mijn commandant. De leider en commandant van de RS en KS blijven dezelfde, maar er komt een nieuwe squad; de PS. Iedereen die bij de politie zit, kan zich inschrijven, zonder opleiding. De leider wordt Cooper Dean en McCartney Mikkie.”
Sommigen gingen akkoord, anderen protesteerden. “Het was *mijn* idee om de muren te versterken. Als dit idee niet goed is voor jullie, verlaat de muren en leef op jezelf. Jullie waren bang en er moest iemand actie ondernemen. Als je het zelf gedaan had, dan zou deze dag niet gekomen zijn en zouden jullie geen problemen hebben”, antwoordde Ajax op de commentaren. Al snel werd het stiller. “Ik zal er zijn voor jullie. Voor het verlies van familieleden. Ik ben meer dan een leider. We

zijn familie", sloot hij af. Hero, die naast hem stond, begon te applaudisseren en al snel volgde het publiek.

Ajax zijn ouders keken trots toe van de zijlijn.
"Dat heb je fantastisch gedaan, mijn engeltje", zei zijn moeder. "Ik weet het, mama", antwoordde hij. Zijn vader legde zijn hand op zijn hoofd en hurkte: "Als je problemen hebt, moet je naar mij komen, oké? Niet alles is alleen op te lossen." "Ja, ja. Huil maar papa, je hoeft het niet te verbergen", lachte Ajax. Zijn vader lachte en veegde de tranen van zijn wangen.

★☆ Hoofdstuk 1 ☆★

Sage verloor alles in drie weken tijd. Haar ouders stierven voor haar ogen. Haar zus is vermist, waar ze ook zocht, ze was nergens te vinden. Na twee weken verloor ze de hoop en nu, in de derde week, begon ze de hoop te verliezen voor haar eigen leven.

Haar oren begonnen te piepen en alles werd wazig rondom haar. Ze wist dat ze het niet lang meer kon volhouden. Voor de laatste keer keek ze naar de wolken, denkend aan hoe zij en haar zus er urenlang figuren in zochten. Ze zuchtte: “Ik kan niet meer, ik ben zo moe. Het spijt me, Lilly. Ik smeek het je, wees veilig.”
Ze probeerde om rustig adem te halen, maar ze kon niet meer verder, ze was aan het sterven. Ze had al twee dagen niets gegeten. Ze verloor haar bewustzijn ergens in het onbekende, ver van thuis.
Diep van binnen hoopte ze om gered te worden, maar ze wist dat er niets dichtbij was, niets wat ze zich kon herinneren.

Ze sliep een lange tijd, ze was niet dood. Maar het was ook geen goede rust, voortdurend had ze nachtmerries, maar ze was te vermoeid om wakker te worden. Wat er ook gebeurde met haar, ze had niets door.

Toen ze wakker werd, was ze ergens binnen in een gebouw. Het rook naar een ziekenhuis. Er zat een jongen naast haar, hij had warrig bruin haar en een litteken op zijn lip. Een paar piercings in zijn oor en een moedervlekje onder zijn rechteroog.

“Hey, je bent wakker”, zei hij verrast, “Zeg niets, je moet gewoon luisteren en mijn vragen beantwoorden. Wat is jouw naam, volledige naam, alstublieft.” Ze keek hem verward aan, ze wist niet of dit een deel van haar droom was of niet. “Mijn naam is Sage Morrison.” “Oké Sage, je werd gered door ZES. Dat staat voor ‘Zombie Elimination Squad’. Zoals je kan zien op mijn harnas. Vanwaar ben je?”, zei hij. “Uhh, ik kom van de Bossen Uit Het Oosten”, antwoordde ze nog steeds verward. Hij keek haar aan met iets wat op bewondering leek in zijn ogen: “Dat is best ver. Hoe lang zwierf je al rond?” Ze dacht even na: “Drie weken, denk ik.” Hij noteerde af en toe de dingen die ze zei. Hij keek haar in de ogen, niet op een vreemde manier, maar toch trok ze zich even weg. “Sorry”, zei hij, “Ben je in contact gekomen met zombies?” Ze knikte. “Is er een kans dat je gebeten bent?”, vroeg hij bezorgd. “Nee”, zei ze schuddend met haar hoofd. Hij wees naar haar been: “Verklaar dit dan.” “Ik ben ooit aangevallen geweest door een hond”, antwoordde ze. Hij schreef dat op. “Goed, je herinnert je iets uit jouw verleden.” Hij keek nu iets bezorgder, hij

was bang voor haar reactie. “Umm… We hebben jouw *hele* lichaam gecontroleerd. Ik niet hoor, ik vind dat niet leuk. Dat is eerder vies.” Ze keek hem met ongeloof aan: “Oké?” “Je mocht niet antwoorden”, zei hij geërgerd. “Sorry”, zei ze vlug. Hij draaide met zijn ogen: “Je deed het weer. Trouwens, wil je iets eten?” Haar ogen lichten op toen ze het woord ‘eten’ hoorde. Ze had enorme honger. “Ja, graag!” “Ik moet je wel waarschuwen, je mag niet veel eten”, zei hij terwijl hij een glas water voor haar nam. “Noemde je me nu juist dik?”, riep ze. Hij sloeg lichtjes in paniek: “Wat? Nee, het is gewoon… Wanneer heb je voor het laatst gegeten?” “Twee dagen geleden.” Hij telde op zijn vingers: “Oké, je lag hier ook twee dagen, dat maakt het vier. Je kan ernstige gezondheidsproblemen krijgen als je te veel eet.”

Een andere jongen kwam binnen, hij had wat langer bruin haar en heldere groene ogen. “Maak haar niet bang”, zei hij tegen de jongen die haar verzorgde en tegen Sage zei hij: “Hij bedoelt het niet zo.” De eerste jongen zei: “Ja, ik bedoelde het *wel* zo en ga weg.” Hij had een grijns op zijn gezicht: “Oké, maar zorg ervoor dat ze zich bij ons voegt.” “Ik had daar nog niets over gezegd”, zei de jongen geïrriteerd. De jongen met groene ogen haalde zijn schouders op en liep weg: “Pfff, ik wilde gewoon helpen.” “Heb je geen patiënten?” De tweede jongen schudde zijn hoofd: “Hij is dood.”

“Alweer?!” “Wie kan het wat schelen? Het was een oude man, hij wilde zich niet bij ons voegen”, zei hij schouderophalend. De eerste jongen zuchtte: “Henry heeft meer soldaten nodig! Je moet stoppen met die mensen te vermoorden.”
Sage keek de twee jongens bang aan. De tweede mysterieuze jongen keek haar aan en schudde zijn hoofd: “Ik heb hem niet vermoord, hij was gewoon oud.” “De andere waren niet zo oud, verklaar dat eens.” “Zelfmoord”, zei hij met een lach op zijn gezicht. Hij liep weg zonder hem nog een blik te schenken.
“Sorry, alstublieft, let niet op die idioot. Heb je nog vragen?”, vroeg de eerste jongen nu ze terug alleen waren. Sage knikte: “Ja, wat zijn jullie namen?” “Shit, ben ik dat vergeten? Het spijt me. Ik ben Hero en die andere gast? Hij is het niet waard om zijn naam te noemen”, zei Hero.
Sage wist niet zeker of ze deze vraag durfde stellen, maar probeerde het toch, met angst in haar stem: “Heeft hij die mensen *echt* vermoord?” Hero had twijfel in zijn ogen: “Ik weet het niet, als ik eerlijk mag zijn.” “Kan ik hem vertrouwen?” “Hij is een goede soldaat, dat wel, maar er is altijd iets geweest aan hem dat ik niet vertrouwde. Jij kan een heel ander beeld over hem hebben, zoals iedereen”, zei hij. “Dus als ik goed heb begrepen wat hij zei, willen jullie dat ik lid word?”, vroeg ze. “Nee, we vragen het gewoon rond, jij mag

kiezen wat je doet", antwoordde hij. "Nee dank je dan, sorry", zei ze. "Het geeft niet. Hoe dan ook, ik moet weg. Er staan een paar zombies te wachten op mij, klaar om vermoord te worden", zei hij lachend. Paniek schoot door Sage heen: "Je laat me toch niet alleen?" Hij lachte naar haar: "Je bent veilig hier, binnen deze muren." "Muren? Die muren waren toch zo goed als volledig verwoest?" "Ja, muren. Natuurlijk herinner je de heropbouw van de muren niet, je komt van te ver", zei hij. Sage knikte, blij dat ze veilig was, een plek waar er geen zombies komen. "Je bent wel binnen in de 'onveilige' muren, maar ja, je moet, sorry", zei hij lachend. Het leek bijna alsof hij spotte met haar. Nadat hij dat gezegd had, liep hij weg. Hij gaf Sage niet eens de kans om te antwoorden.

"*Hoe kan hij dat zeggen met een glimlach? 'Je bent in de meest onveilige muren, ehe.' Ik dacht dat hij vriendelijker was dan die andere.*
Moet ik hier echt blijven voor de rest van mijn leven? Misschien als ik een soldaat word, mag ik binnen in de veilige muren. Zou ik?"

Sage dacht na over hoe het nu verder moest met haar. Ze staarde naar een punt in de kamer. Opeens had ze door dat er nog iemand stond. Iemand die nog iets vreemder leek.

“Hallo”, zei hij, “Hero vertelde me dat je hier was en dat je geen soldaat wilde worden.” Sage schrok wakker uit haar gedachten en vroeg: “Wie ben jij?” Ze bekeek hem goed. Hij had twee kleuren haar: de linkerhelft was zwart en de rechterhelft was wit. “Ik ben hier niet voor kennismaking. Mijn naam doet er niet toe”, zei hij.
“*Hij kon in die tijd zijn naam al lang gezegd hebben*”, dacht ze geërgerd.
“Ik ben de leider van de ‘Killing Squad’. We hebben meer soldaten nodig”, zei hij zonder zijn gezichtsuitdrukking te veranderen. “Dus jij bent die Henry man?”, vroeg Sage zich af. Hij schudde met zijn hoofd en zei: “Hij is de leider van ZES. Hij leidt de KS of ‘Killing Squad’, de RS of the ‘Research Squad’, en de PS of ‘Police Squad’.” “En wat wil je dat ik nu doe als ik geen lid wil worden?”, vroeg ze onzeker. “Ik kwam je gewoon vertellen dat je naar de centrale muren mag. Ik mag ook niet vergeten dat de muren een naam hebben, uit respect dat ze ons veilig houden, zeg maar”, zei hij. “Wat zijn de namen”, vroeg Sage nieuwsgierig. Voor de eerste keer veranderde zijn gezichtsuitdrukking terwijl hij de namen opsomde: “De buitenste muren zijn: Oost, omdat ze in het oosten ligt; Noord, in het noorden; West, is de muur in het-” “Oké, ik snap het”, zei Sage. Hij rolde met zijn ogen en zei: “Waag het niet om me ooit nog eens te onderbreken. Oké, volg me. We gaan

naar Wall Ajax." "Ajax?", vroeg Sage verward. De jongen leek wat boos toen hij antwoord gaf: "Het kon jou niet schelen toen ik aan het uitleggen was, dus ik doe nu de moeite niet meer."
"*Maar je zei de meest voorliggende namen. What the hell staat Ajax voor?*", vroeg ze zichzelf verward af.

Ze wandelden in stilte naar de muur Ajax, de muur waar de meeste mensen wonen. Toen ze aankwamen was het de jongen die de stilte brak: "Je moet werk zoeken, zodat je geld kan verdienen." Sage keek verrast op. "Dus ik kan hier blijven zonder lid te worden van ZAS?", vroeg ze. Hij keek haar geërgerd aan en zei: "Het is ZES en ja, dat kan." "Geweldig!" "Er is één iets", zei hij, "Loop niet in onze weg, begrepen?" "Ja, meneer!", riep Sage iets te enthousiast.
"*Hij is zo vervelend*", dacht ze.

"Dus, wat voor soort werk wil je?", vroeg hij, "We betalen hier ook met een speciale eenheid." "Oké", Sage was benieuwd welke eenheid dat was. "Goed, als je mijn vraag niet wil beantwoorden, dan geef ik je een job", zei hij. Sage werd een beetje bang van wat hij zei, maar probeerde zo normaal mogelijk te antwoorden: "Oké, denk ik." Er verscheen een lach op zijn gezicht. "Je zal voor ons werken. Het betaald best goed", zei hij spottend. "*Shit*, wat moet ik doen?", vroeg Sage snel.

“Hetzelfde wat iedereen binnen ZES moet doen; zorgen voor de mensen binnen de Wind Muren”, zei hij. “Niet weer”, zei Sage terwijl ze met haar ogen draaide. “Het is jouw eigen schuld”, zei hij geërgerd. “Ik ben moe, oké?”, jammerde Sage. Hij grijnsde en zei: “Nee, het is niet oké. Voor ons wel, maar voor jou… dat is iets anders.” Sage twijfelde even, maar zei uiteindelijk: “En wat als ik een soldaat wil worden.” Hij keek haar aan alsof ze iets dom zei.
“Dat kan jij niet kiezen. Wij doen dat. Het enige dat jij kan doen is trainen in de TS, de Training Squad. Voordat je daar ook vragen bij stelt”, zei hij. “Moet ik trainen?”, vroeg ze. “Hoe ga je anders zombies vermoorden?” “Ik zal erover nadenken, goed?”, zei Sage. Hij bekeek haar van kop tot teen. Heel even maakten ze oogcontact, maar dat was eerder ongemakkelijk. Sage was de persoon die als eerste weg keek. Hij lachte zachtjes en zei: “Je lijkt me een RS-lid. Het past bij jou. Je lijkt me slim en bang.” “Hey, ik ben niet bang!”, riep ze.
“Tuurlijk”, zei hij, “Hier, ga naar binnen en zoek Ashley, hij zal jou helpen met het zoeken naar jouw nieuwe baan.” Hij lachte nog steeds, maar het leek vriendelijker dan daarvoor.
Hij opende de deur voor haar en zwaaide haar gedag toen ze naar binnen liep. Ze realiseerde zich te laat dat ze niet wist wie Ashley was. Ze kende niemand. De enige naam die ze nu kende was die van Hero.

“Wat? Ik weet niet wie dat is”, riep ze nog vlug. Maar hij liep al weg, met zijn harnas extra aangespannen, klaar om te gaan vechten.
“Wat een lul”, zei ze achter zijn rug om, “Hij is zo onbeleefd. Ik zou liever opgegeten worden door een zombie, dan in een squad zitten met hem.”
Sage had helemaal niet door dat er iemand achter haar stond. Ze schrok toen ze het meisje iets hoorde zeggen: “Ik heb een gevoel dat je Rome ontmoet hebt, kan dat?”
“Aahg! Wat ben jij?”, schreeuwde Sage. Maar toen ze zag dat het een normaal meisje was, excuseerde ze zich snel: “Sorry, ik dacht dat je een zombie was, of zoiets.”
“Nee, ik moet sorry zeggen, ik wilde je niet laten schrikken. Ik ben Angel”, zei het meisje. “Oh, je hebt echt een mooie naam”, zei Sage. Angel glimlachte en bedankte haar. “Trouwens, ik ben Sage”, zei ze. “Sorry, ik vergat het vragen”, excuseerde Angel zich. “Het is oké. Maar is die jongen altijd zo?”, vroeg Sage.

Ze wilde zijn naam niet uitspreken, want Rome klinkt raar. Ze dacht dat ze het verkeerd verstaan had.

“Rome? Ja, meestal wel. Maar niet als hij met zijn *boyfriend* is”, zei Angel al lachend. “*Boyfriend?*”, herhaalde Sage. Angel lachte: “Ja, Ashley. Je zal hem wel ontmoeten vanavond, denk ik.” Sage kon dit niet echt verwerken. “Dus hij valt op jongens?”, vroeg ze.

“Nee”, zei Angel terwijl ze met haar hoofd schudde. Sage snapte er niets meer van. “Wat?”, vroeg ze, je kon in haar stem horen dat ze verward was. “Nee, Ashley is de persoon die er altijd is voor Rome. Een soort troost persoon”, legde Angel uit, “Of het zijn Ashley zijn katten, wie weet. Nee, ze zijn gewoon super goeie vrienden. Het is best wel schattig om ze samen te zien.”
“Ach zo”, zei Sage. Angel ging verder met haar verhaal: “Ja, inderdaad. Maar wij plagen hen en zeggen dat ze een ding zijn.”
“Zwijg!”
Angel draaide haar vlug om en zag dat Rome achter haar stond. “Rome!?”, riep ze. Angel zette haar vuist op haar hart en daarna tegen haar hoofd. Sage keek haar raar aan. Maar toen keek ze naar Rome en ze kreeg een rilling door haar hele lijf. Hij was bedekt met bloed, zijn hoofd was aan het bloeden, hevig aan het bloeden.
Het druppelde vanuit zijn wond naar beneden op zijn wang, over zijn mond, langs zijn nek, over zijn T-shirt en het verdween in zijn harnas. Hij likte het bloed van zijn lippen en lachte.
“Het is een begroeting”, zei hij en wees naar Angel. Sage knikte, ze wist niet goed wat ze moest zeggen. Angel keek bezorgd naar hem. “Het is oké, Hero werd boos”, zei hij. Angel wilde nog iets zeggen, maar hij gaf haar de kans niet. “Angel, jij moet stoppen met die roddels te verspreiden”, zei hij kort. “Sorry, meneer! Maar ik ben

niet de enige", zei Angel. Rome draaide met zijn ogen en zei: "Dat kan me niets schelen. Ga werken, je moet nu niet praten met haar, er zijn hier mensen aan het sterven. Jij hebt geen tijd hiervoor, begrepen." Angel wilde nog iets zeggen, maar zijn blik vertelde dat ze moest zwijgen.
Hij keek nu naar Sage en zei tegen haar: "Vergeet Ash, jij zal me helpen zoeken naar Dean." "Hoe moet ik helpen zoeken als ik niet weet hoe hij eruit ziet?", vroeg ze. "Hij valt op. Niemand van ons heeft hem de afgelopen vier dagen gezien", legde Rome uit.
"Ik val op?", vroeg een stem achter hen. Rome en Sage draaiden zich om. "Kijk wie er terug is", zei Rome. "Sorry, ik was undercover. Er was ergens een verrader", zei Dean. Sage dacht na: "Is dat die gast waar Hero het over had. Die persoon die patiënten vermoord." Rome keek haar verward aan. "Wat?", vroeg hij. Dean herhaalde zijn vraag: "Ja, wat?" Sage kreeg stress. "Ja, die ene jongen met licht groene ogen en bruin haar. Hero vertelde me dat hij mensen vermoord enzo", legde ze uit. Dean lachte: "Ik denk dat je het over Ashley hebt. Als Ash in de Wind Muren moet werken, sterven zijn patiënten." Sage keek verbaasd en vroeg: "Hoe dan?" Rome rolde met zijn ogen en antwoordde met weinig intonatie in zijn stem: "Dat zijn jouw zaken niet. Vraag er ook niet naar als je bij Hero bent. Ze kunnen elkaar

niet uitstaan en maken nogal veel ruzie. Dat zul je wel zien als je in ZES zit."
Sage dacht even na. "Dat zag ik al", zei ze. "Oké, dat was een beetje ruzie maken, maar meestal, als er geen 'zwakke' mensen in de buurt zijn, gebruiken ze hun zwaarden, die gemaakt zijn om *zombies* te vermoorden", zei hij, met extra nadruk op zijn laatste zin. Het enige dat uit Sages mond kwam was een simpele 'oh'.
Dean onderbrak de ongemakkelijke stilte: "Dus, waarom wilde je me zien?" Rome draaide zich om naar Dean. "Zorg ervoor dat ze lid wordt" "Wat?", zei Sage als eerste. Dean herhaalde haar woorden: "Ja, wat? Ik heb wel betere dingen te doen, je weet dat best." "Dus? Ik vraag het *jou*", antwoordde Rome.
Zijn stem brak een beetje, alsof hij emoties achterhield, maar Dean hoorde het niet: "Ik ben nog niet klaar met mijn undercover missie." "Ik wed dat je weer bij meisjes zat", zei Rome geërgerd. Dean lachte: "Natuurlijk, ga maar wenen bij Ash. Hahaha." Rome gaf het antwoord dat Sage niet verwachte. Er was een andere emotie in zijn stem, iets dat ze niet verwacht had, niet op dit moment. Hetzelfde voor de kleine lach die op zijn gezicht verscheen. "Zal ik doen. Trouwens waar is hij? Niet dat het mij iets kan schelen", zei hij. Angel fluisterde in Sage haar oor: "Zie je *boyfriends*." Rome draaide zich snel om, en richtte zich tot Angel: "Wat